

Erdélyi Zsófia: Az ős

Egyszer volt, hol nem volt, egyszer négy évszak. A tavasz, a nyár, az ős és a tél.

Egyik nap nagyon összevesztek, mert nem tudták eldönteni, hogy melyiküket szeretik jobban az emberek.

A tavasz így érvelt:

- Nálam nyílnak a virágok. Az én évszakomban bimbóznak a szerelmek is. Ezért engem szeretnek legjobban az emberek.

A nyár így érvelt:

- Az én évszakomban mennek az emberek nyaralni a homokos partokra. Ráadásul a gyerekeknek ilyenkor nem kell iskolába menniük. Ezért engem szeretnek legjobban az emberek.

A tél így indoklota véleményét:

- Télen van csak hó, ilyenkor lehet szánkózni, síelni, hóembert építeni. Sőt, télen van karácsony is. Ezért engem szeretnek legjobban az emberek.

Utána az ős szólalt meg:

- Én nem is tudom, miért szerethetnének engem az emberek.

Erre a többiek elkezdtek gondolkodni, hogy miért is lehet szeretni az őszt, de egyikőjük sem tudott semmit mondani. Ezért inkább azon kezdtek el töprengeni, hogyan döntsék el a vitát.

Éppen arra járt egy öregember. Kitalálták, hogy egy-egy évig „kényeztetik” őt, ki-ki a maga módján.

Először a tavasz adott neki gyönyörűbbnél gyönyörűbb virágokat és fákat. Az öreg nem is panaszkodott.

A sor most a nyáron volt. Ő meleg napsütést, tengert, és homokos partot adott. És egy meleg nyári esővel zárta a saját évét, ami nagyon jól esett az öregnek.

Az ős csak ős volt. Besárgította a leveleket, így új színbe öltöztette a talajt. Elvitte a meleg napsütést. Megtett mindent, amit minden évben szokott.

Az ős után következett a tél. Sok havat csinált: hóemberhez, szánkózáshoz és síeléshez is. Gyönyörű fehér karácsonnyal akarta elkápráztatni az apót.

Ezek után megkérdezték az öreget, hogy melyik évszakot szereti a legjobban. Ő így felelt:

- Én mindig is az őszt szerettem a legjobban, és ezek után is így lesz, mert nekem szőlőbirtokom van, és a szőlőt ősszel kell szüretelni. A szőlőből élek, így az őszt nélkül koldús lennék. Az unokáim ilyenkor nagyokat játszanak nagyokat, mert mindenfélét építenek a lehullott gesztenyéből. Kedves őszt, ezúton is szeretném megköszönni a segítségét.
- Viszlát kedves évszakok, és köszönöm ezt a páratlan élményt! Majd elment.

Az őszt ettől olyan boldogság öntötte el, hogy többé nem érdekelte, hogy a többi évszakot mennyire szeretik az emberek, csak az, hogy ő mindent megadjon, amit csak tud. Örökké hálás volt az öregembernek.